

sem. Egyébként közte és az érinthetetlen, istent játszó nagynénénk közt van egy apró mosolyszünet, amely talán megédesíti a napjaidat, és nemcsak azért, mert levegőd a káröröm. Úgy kezdődött, hogy Réka megorrolt, mert apa elrontott valami könyvelést, ráadásul némi pénz nyomtalanul odalett. A következő: öskáosz, vízözön, meg Babilont idéző mellépofázás. Volt itt káromkodás, ajtóhasogatás, verekedés – az értelmes beszéd, magától értetődően, kimaradt. Szóval minden, ami egy tipikus magyar vígjátékban megfér egymás mellett. Végigröhögtem az egész szánalmas vitájukat. Minden egy apró botlással kezdődött, amely az utóhatást figyelembe véve évszázados sérelmeket kapart elő, esküszöm, egymás fejéhez vágta mindent, még azt is, amit nem kellett volna. A vége az lett, hogy Rékánál kiborult a bili, ordított, tört-zúzott, mint valami hülyegyerek. Sosem láttam még ilyenek. Ez volt az a bizonyos momentum, ami után elröpült a nevetetnékem. Te nem tudod, milyen érzés, épp ezért elárulom: elkésztő példaképet összetörve látni. Tudom, tudom! Most próbálsz a fejedben valami szinonimát találni az „elkésztő”-re, hisz ez a fogalom számodra ismeretlen. Ne aggódj, megígértem már, majd kapsz karácsonyra egy értelmező kéziszótárt az emberi érzésekről, hátha az segít valamicskét.

A többiekkel nem sok minden van. Anya szokás szerint túlpörög és ritka bosszantó. A kötés lett a legújabb szenvedélye. Ne kérdezd, miért, én sem értem. Sze-

rintem tényleg kezd bekattani. Az még oké, hogy köt, de ha már nem eszik, nem alszik, és nem fogja fel, ha hozzá beszélnek, na, az már valami nagyobb gikszer.

Ájulásig ajnározott testvérkének pedig eltörte a lábát, szóval semmi extra. De mivel tudom, hogy mennyire érdekel szerencsétlen sorsa, és imádod, ha mindenről beszélek, csak a lényegről nem, ezért belemegyek a részletekbe. A suliban magasugrás volt, a gyönyörűség rosszul esett, és lába tört. Na, akkor népszerűsége mind a családban, mind a suliban megnőtt, komolyan, csak a Sátán nem látogatta meg, hogy ójaj, mi lett szegény Ádámkával! Iszonyat, de leukémiásoknak kijáró figyelemben lett része. Jobb, hogy nem voltál itt, elhánytad volna magad.

És tudom, hogy nem érdekel, de megvagyok. Mondanám, hogy hiányzol, de most túlságosan gyűlöllek ahhoz, hogy bármi ilyesmit mondjak vagy írjak. Ha legközelebb eszedbe jutok, csak idézd fel az arcom, és hagyd annyiban. Hidd el, többet érek azzal, mint egy kibaszott levéllel, amelyben csak egy kérdés áll, amiről tudom, hogy a legkevésbé sem izgat, max. abból a szempontból, hogy mit kell anyagilag finanszíroznod. Elcsesztem, Liza, kegyetlenül elcsesztem. Csupán az vigasztal, hogy tudom, te is. Sovány vigasz, de vigasz. Ennyi elég. A francba velünk.

Egyébként a kérdéssre válaszolva: igen. Ne aggódj, elvettem a gyereket, te rohadék.

Ölel, örökké bálványozó kishúgod:

Laura

VÁCZI LAJOS

Battle without Honor (or Humanity)

– Ez a Repülő Puli – mutattam a barátomnak.
– A kedvenc helyem – tettem hozzá, azonban leginkább, valljuk be, szart rá.

Velem volt Nike, talán még nem mondtam, az én kis drágaságom volt, akit a szerelmemmel együtt neveltem. Jobban örültem volna, ha nincs ott, mert féltem, valaki felkapja, majd elinal vele – volt már ilyen, csak annyit mondok. Egyáltalán nem ritka.

Néha megsimogattam a fülét (Nike-nak), majd kértem egy kutyatálat neki a pultos lánytól. Zöldet hozott. Két sört kértem, de olcsót.

Tulajdonképpen kérhettem volna a drágább sört is, mert, mint mondtam már, jó helyen dolgoztam, olasz cég, meg minden, bár olaszul sehol nem kell tudni, de attól még jó nyelv, vagy mi.

A Repülő Puli tulajdonképpen azért jó, mert kutyabarát. Tehát járt a kutyatál, járt a sör. Persze, egyébként sem mentem volna be olyan helyre, ahol ferde szemmel néznek ránk.

Elkezdtem mesélni az életem azóta, hogy nem találkoztunk. Már két éve, bazmeg. Kettő.

Szóval nem tudtam, hol kezdjem. Nem mindig voltam a tintahalzabálókkal, két éve valahol Varsóban dolgoztam. A lengyelekkel, ahol *duży cycki* minden mennyiségben, *kuchnia polska Żubrówka*, na, az aztán hányásig. Ekkor még Katussal jártam. Vagy velem azután, na, tökmindegy. Ipari alpinista voltam,

telekommunikációs technikuson, mert a cycyin kívül aztán többet nem is tudtam nyögni. Csirkebeleket húzogattam az oszlopokon, alállomásokat telepítettem, hotspotokat építettem, rogyásig. Jól jött, amikor a nap végén már került is a rakéta az asztalra. Alig bírtam eltalálni a *pokójba*.

Az utolsó nap nagyon összeveszttem a főnökkel. Ez is a napi italozás után történt. A fene tudja már, mit mondtam a seggfejnek. 13 zloty volt nálam, ezzel kibasztak a reptéren, majd úgy mentem haza, ahogy tudtam. A személyimet elhagytam. Mutattam a jogosítványomat, nem fogadták el, *you can not fly*, már hogy a picsába ne *can fly*.

Előkapartam az adópapíromat is, nincs rajta ugyan fénykép, de ott a nevem, legyen már elég. Ment fél óra telefonálás, „nagyon utállak”-képet vágtam. Nike, nem! (Mindig ugrál.)

Fontos, hogy a kutyád tudja, ki a falkavezér.

Az alábbi dolgok létfontosságúak:

- Nem mehet be előtted az ajtón.
- Nem aludhat veled egy ágyban, csak kivételes

helyzetekben, de mindenképp valami saját alvóhely kell neki.

– Csak utánad ehetsz.

Úgy éreztem, hogy ezt létfontosságú megértetnem a barátommal.

Csak hazaértem Lengyelországból, rögtön mentem vissza a bárba, ahol pultosként dolgoztam még az alpinista korszakom előtt. Fontos, hogy az ember több lábon álljon. Volt egy szakadt BMW-m is, na, hát arról se nagyon akarok beszélni, de volt. Egyszer majdnem telibehugyozta egy füves vízilabdás.

Ekkor már nem csencseltem radiátorokkal, meg raklapokkal. Volt kertészeti vállalkozásom, ájfónszer-vízem, minden szar, érted.

Tulajdonképpen ekkor már halálra untam magam, beszéltem a digókról, minden, már egy órája, ez meg (Nike, nem!) egy rohadt szót nem tud mondani. Elkedvtelenedve kortyoltam az olcsó sört (370). Hát ez kész, a kedvem elszállt, meg az agyam is. Hugyozom, és fizetek. Mondtam, jó.

Hazavittem Nike-ot.

Petőfi emlékére (50 × 50 cm, gobelin, 5-ös felvétel, selyemszál, szövés, növényi elem, 1999)